

MASKINMESTRENES FORENING
DANSK STYRMANDSFORENING
RADIOTELEGRAFISTFORENINGEN AF 1917

Den 23. marts 1979

Til Folketingets arbejdsmarkedsudvalg

Vedrørende lovindgreb over for arbejdsmarkedet

For tredje gang i træk griber folketinget ind i forhandlingerne på arbejdsmarkedet ved at påtage sig funktionen som tvungen voldgiftsinstans – ikke alene på de arbejdsmarkedsområder, hvor forhandlinger har været gennemført, men også for områder, hvor forhandlinger end ikke er indledt og uoverensstemmelser derfor ikke er konstateret.

Gennem den tvungne voldgift kan folketinget forhindre lovlige konflikter, men lovindgrebet forhindrer ikke ulovlige og/eller overenskomststridige arbejdsnedlæggelser – tværtimod. Ved de stadige overgreb mod den frie forhandlings- og aktionsret undergraver folketinget organisationernes muligheder for at påvirke medlemmerne, og der skabes tvivl om organisationernes handlingsmuligheder og dermed om deres berettigelse.

Det er også tredje gang, at folketingsindgrebet bliver gennemført uden, at den politiske beslutningsproces har været baseret på en grundig undersøgelse af indgrebets konsekvenser. Folketinget bygger tilsyneladende sin afgørelse på den enkle opfattelse, at der kun er to lønmodtagergrupper på arbejdsmarkedet: LO-gruppen, der principielt opfattes som lavtlønnet, og alle øvrige lønmodtagere, der lige så principielt opfattes om højere eller højt lønnede. Denne forenklede opfattelse medfører, at en række funktionærgrupper, der indtil det første folketingsindgreb i 1975 havde lønninger på linje med LOs gennemsnitsløn, nu har et lønniveau, der er langt under denne.

De skævheder i lønrelationerne, der her ved er opstået blandt andet i handelsflåden, mellem matroser/motormænd og unge og yngre officerer, får organisationerne efter

lovindgrebet ingen muligheder for at forhandle, fordi der endnu ikke har været ført forhandlinger om fornyelse af overenskomsterne, der først udløber den 31. marts.

Fristen for forhandling af specielle krav bør derfor under alle omstændigheder forlænges på vort område, således at der bliver mulighed for at gennemføre forhandlinger om særlige krav.

Som bekendt er søfarende ikke omfattet af miljøloven og får derfor ikke udbytte af de miljømæssige forbedringer, som landsatte opnår som konsekvens af bestemmelsen i § 8 i lov om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v.

De søfarende har i forbindelse med den forestående overenskomstforhandling foreslået en udmønstringsperiode på 4 måneder mod i dag 6 måneder med ret til fri hjemrejse efter 4 måneders tjeneste i udenrigsfart, hvor arbejdstiden omfatter alle ugens 7 dage og ofte 12 timer i døgnet.

Dette forslag får vi ingen mulighed for at forhandle, hvis folketinget griber ind i vore lovlige rettigheder. Vi kan i givet fald ikke omplante miljølovens hviletids- og andre rekreative bestemmelser til brugbare instrumenter på søfartsområdet.

På ovennævnte baggrund anmoder vi om, at der må blive stillet forslag om ændring af sømandslovens §§ 7 og 8 på en sådan måde, at udmønstringsbetingelsen 6 måneder ændres til 4 måneder med ret til fri hjemrejse. (Lov nr. 420 af 13.6.73).

Efter 4 måneders kontinuerlig tjeneste med stærkt koncentreret arbejdstid vil en ændring af sømandsloven som foreslået indebære en rimelig miljømæssig forbedring for